

MÚSICA Sanjosex, The Pepper Pots i Guillamino, a l'Emergent

El festival arriba al desè aniversari portant actuacions a Llagostera, Sant Gregori, Quart, Vilablareix, Madremanya o Campllong. ►50

LA 2 L'espionatge en la Segona Guerra Mundial

La noche temática estrena aquesta nit dos documentals que mostraran les xarxes internacionals d'espies instal·lades a Espanya als anys 40. ►60

Cultura i Societat

ESPECTACLES | CIÈNCIA | TENDÈNCIES | TRADICIONS | FETS I GENT | CINEMA | TELEVISIÓ

CORREU ELECTRÒNIC cultura.diaridegirona@epi.es

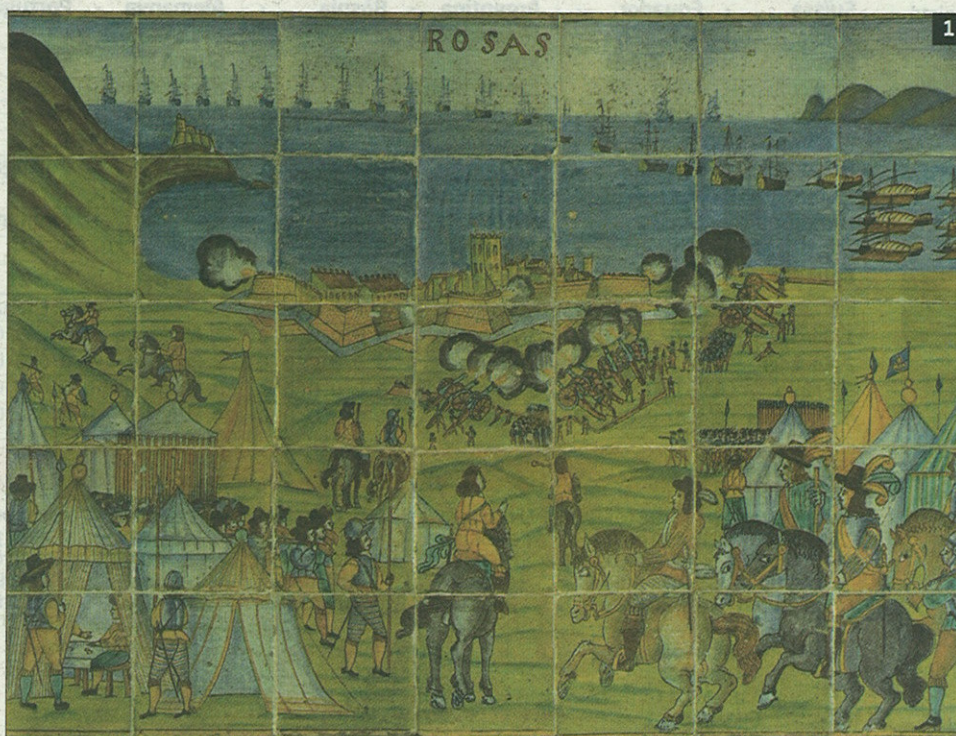
Mostren 700 rajoles i socarrats ceràmics des del segle XIII fins a principis del XX

► Un panell amb el setge de Roses de 1645 és la «joia» de la mostra de la Fundació Mascort de Torroella de Montgrí

TORROELLA DE MONTGRÍ | ACN/DdG

■ Rajoles amb dibuixos d'oficis i oci, socarrats amb relleu, panells patriòticoceràmics amb episodis bèl·lics del segle XVII o plafons de temàtica religiosa amb policromies detallades. La Fundació Mascort de Torroella de Montgrí exposa a la seu més de 700 peces que daten des del segle XIII fins a principis del XX i que al llarg de dècades ha anat aplegant el fundador, Ramon Mascort.

Per a Mascort, la «joia» d'aquesta mostra és un panell format per 35 rajoles que s'anomena el *Setge de Roses*. Es tracta d'un dibuix realista, policromat, molt treballat, poc habitual en la ceràmica i que reproduïx amb tot detall un episodi històric: la presa de Roses del 1645, durant la Guerra dels Segadors, per part del rei de França Lluís XIV. Un total de 35 panells mostren la badia, amb el castell de la Trinitat al fons i el mar ple de galeres. En primer terme, el campament dels soldats amb homes jugant a les cartes dins les tendes o muntant a cavall. Entre Roses i el campament, una línia amb el polvorí ple de canons. «Aquestes canonades es devien sentir des de Torroella de Montgrí», afirmava ahir el col·leccionista Ramon Mascort, que assenyalava que aquesta peça destaca perquè és «com una fotografia» feta sobre ceràmica. «Reproduïx uniformes, cavalls i soldats amb una gran vida», diu Mascort, que assegura que és molt

► DÈCADES COL·LECCIONANT L'exposició és fruit de la col·lecció que atresora Ramon Mascort des de fa anys. 1 El panell de 35 rajoles titulat el *Setge de Roses* reproduïx la presa de la població durant la Guerra dels Segadors. 2 Mascort mostrant alguns dels socarrats exposats a Torroella de Montgrí.

difícil trobar plafons ceràmics d'aquest tipus amb episodis bèl·lics. «O no es proposaven o es van destruir amb el pas del temps», va explicar ahir.

Aquesta és només una de les més de 700 peces que des d'ahir i fins al 12 d'octubre es poden veure a la l'exposició d'estiu que acull la seu de la Fundació Mascort a Torroella de Montgrí. La mostra ressegueix peces, sobretot valen-

cianes i catalanes, des del segle XIII i fins a principis del segle XX.

La peça més antiga és una rajola amb el dibuix d'una flor de lis elaborada amb la tècnica anomenada «a l'encàustica». Consistia a gravar un dibuix en una rajola d'argila vermella i omplir-lo amb una engalba d'un color diferent. Així, la flor de lis està feta en dos tons.

A banda de rajoles i peces de diverses èpoques, la mostra també

ressegueix les múltiples tècniques usades per fer-les. A l'exposició hi ha, per primera vegada, una petita mostra de 12 estergits que pertanyen al Museu Nacional d'Art de Catalunya. Són uns dibuixos que, a la pràctica, es feien servir com a calca. Se situaven sobre la rajola i permetien plasmar-hi el dibuix sense necessitat de pintar rajola per rajola.

Un element a part són els so-

carrats, un tipus de peça molt buscada pels col·leccionistes. Són peces molt fràgils que estaven col·locades entre bigues de fusta i que han patit molt el pas del temps. Existeixen moltes falsificacions d'aquest tipus de peça. La majoria de les que es poden veure a l'exposició són dels segles XV. També s'hi exposen rajoles d'oficis i obres de temàtica religiosa.

Mor el poeta i sociolingüista Francesc Vallverdú

► També assagista i traductor, va ser clau per a la normalització del català després del Franquisme

BARCELONA | EFE

■ El poeta, assagista, sociolingüista i traductor Francesc Vallverdú, una de les figures clau en la labor de normalització lingüística del català a Catalunya després del

franquisme, va morir dijous a Barcelona als 78 anys, segons va informar ahir l'Institut d'Estudis Catalans.

L'IEC va precisar que la mort de Vallverdú es va produir «a causa d'una malaltia tan ràpida que ha produït una gran commoció» a l'entitat, de la qual era membre de la seva Secció Filològica, i la cerimònia de comiat serà aquest matí al tanatori de les Corts.

El president de la Secció Filolò-

gica de l'IEC, Isidor Marí, va valorar que la tasca que va fer Vallverdú en la política lingüística i en el procés de normalització del català «va ser decisiva, tant en la dimensió social com en la configuració del model de llengua estàndard, a la qual va contribuir amb obres teòriques i com a responsable dels serveis lingüístics de la radiotelevisió catalana».

Francesc Vallverdú va ser un dels fundadors, el 1973, del Grup

Català de Sociolingüística, va impulsar i va dirigir l'anuari *Treballs de Sociolingüística Catalana* (1977-2002) i va ser cap dels serveis lingüístics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió entre el 1985 i el 2006.

També va ser membre del Consell Social de la Llengua Catalana de la Generalitat (1991-1999) i assessor lingüístic del *Gran Larousse Català* (1987-1993).

Per la seva traducció al català del

Decameró va rebre el prestigiós guardó Ente Nazionale Giovanni Boccaccio de Florencia el 1988 i també va traduir obres de Pietro Aretino, Italo Calvino, Alberto Moravia, Cesare Pavese i Leonardo Sciascia.

El 1986, va rebre la Creu de Sant Jordi en reconeixement a la seva trajectòria i el 1990, el Premi Nacional de Periodisme de la Generalitat per l'article en català més important de l'any.